

Svajonų
ROMANAI

Aistra

OLIVIA GATES
Išlaisvinta aistros

9,79 Lt / 2013 kovas–balandis

Zohaido didybė

Knygute.lt

Olivia Gates

(Olivija Geits)

IŠLAISVINTA AISTROS

Antrasis trilogijos

Zohaido didybė

Romanas

Versta iš Olivia Gates, To Tempt a Sheikh, 2011
© Olivia Gates, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-660-3

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Haresas Al Šalanas tvirčiau apsisiautė gobtuvu, susiaurindamas angą akims iki plyšelio. Tam, kad stebėtų taikinį, daugiau ir nereikėjo.

Kai Haresas vėl sustingo ir prisiplojo prie kopos krašto, vidurnakčio vėjas plakė jį apnešdamas smėliu... Ausyse audeklo pritildytas kvėpavimas vis dar varžėsi su vėjo staugimu bekraštėje dykumoje.

Jis išsiblaškęs ištiesė ranką smėliaeigio, tarsi branginamo žirgo, link. Transporto priemonės šalia nebuvo. Paliko ją daugiau nei už dviejų mylių. Privažiavus arčiau variklio triukšmas būtų pasklidęs šiame tykiame kraštovaizdyje. Idealiu atveju būtų nusitempęs jį iki šios vietos, bet taip būtų užtrukęs mažiausiai dvidešimt minučių. Dvidešimt minučių, kurių neturėjo.

Haresas nesileis apkvailinamas nekintančio vaizdo, kurį stebėjo pastarąsias penkias minutes. Viskas gali bet kurią akimirką pasikeisti. Tuomet kištis jau bus per vėlu.

Kol kas viskas taip pat. Vienintelį įėjimą saugantys du sargybiniai spietėsi aplink palaikį

konteinerį, kuriame dėl išgyvenimo su negailestingu dykumos vėju grūmėsi liepsna. Dar trys sargybinių poros supo sukiužusią plytų trobelę. Iš aptriušusio pastato vidaus pro senų medinių langinių siūles žybčiojo dujinė lempa.

Haresas turėjo pripažinti Al Osaibių sugebėjimus. Al Šalanų klanu priešininkai surezgė puikų planą, be to, akimirksniu. Ši trobelė vidury niekur. Tiesiogine to žodžio prasme. Artimiausios gyvenamos vietovės visomis kryptimis yra daugiau nei už penkių šimtų mylių. Tai ideali vieta įkauti laikyti.

Įkauti, kurio išlaisvinti Haresas atvyko.

Šią vietą rado tik išsiaiškinęs vieno tų, kurie pasamdė trobelėje esančius žmones, tapatybę. Kadangi sąmokslą atskleidė gana anksti, Haresui pavyko rasti visus dalyvius šiems dar keliaujant. Sekė jų telefonų signalus, kol prieš du šimtus mylių baigėsi ryšys. Po to pasinaudojo visomis prieinamomis technologijomis ir šią vietą rado tik pasitelkęs pažangią palydovinę trianguliaciją.

Bet kuris kitas asmuo, neturintis tokių žinių, neribotos prieigos ir galios, būtų nuleidęs rankas. Net ir turėdamas visus išteklius jis nebūtų radęs šios vietos, jei ne laiku padarytos išvados.

Laikas seko. Sprendžiant iš to, ką sužinojo apie priešo planus, išvadavimui turėjo mažiau nei dvidešimt minučių. Tuomet tardyti įkaito atvyks šio pagrobimo sumanytojai ir su savimi atsiveš armiją sargybinių.

Bet kokiomis kitomis aplinkybėmis Haresas nebūtų laikęs šios situacijos tokia pavojinga. Būtų atvykęs su savo smogikais. Vien pasirodę geriausi ypatingųjų pajėgų vyrai būtų privertę bet kurį, dar turintį išgyvenimo instinktus, mesti ginklus ir pasiduoti.

Tačiau būdamas Zohaido Vidaus reikalų ministru, centrinės žvalgybos ir krašto apsaugos vadovu Haresas nebežinojo, kuo pasitikėti. Šįvakar jo komandą sudarė trys vyrai iš geriausiai vertinamų grupių, kuriems jis patikėtų savo gyvybę. Jie ne tik jo pavaldiniai – jie ir šeimos nariai, kariai princai, kurie kaip ir jis už karalystę atiduotų gyvybę. Nors kitomis aplinkybėmis Haresas taip pat pasitikėjo daugeliu savo vyrų, dabar negalėjo sau leisti tokios prabangos. Ant kortos pastatyta per daug, o netekus palaikymo visą regioną gali apimti chaosas. Visus kitus turėjo laikyti įtariamaisiais.

O ar galėjo elgtis kitaip, kai įsigauta į pačius rūmus? Karališkosios šeimos priešai net įsi-

skverbė į jo vyriausybę ir jos veiklą, į pajėgas, atsakingas už Zohaido saugumą.

Haresas užsimerkė. Vis dar nepajėgė tuo patikėti.

Sąmokslas nuversti jo karalių tėvą ir valdančią Al Šalanų šeimą Zohaide jau kelis mėnesius brendo jų panosėje. Neįkainojami Zohaido pasididžiavimo papuošalai, – kaip tiki visos gentys, – suteikiantys karališkajai šeimai teisę valdyti, buvo pavogti ir pakeisti padirbiniais prieš pat Parodos dieną, kai juos turėjo padeonstruoti viešai. Vagis, be abejo, ketino atvirai atskleisti, kad papuošalai padirbti, ir sukelti chaosą, po kurio Al Šalanai būtų pašalinti iš valdžios.

Pastarąsias savaites Haresas visame regione mėtė tinklus pasitelkdamas informaciją, gautą brolio Šachino ir jo naujosios žmonos Džoharos. Tą ankstų rytą Haresas aptiko pėdsaką, galintį nuvesti tiesiai pas sąmokslu sumanytoją.

Vyrą, neva amerikiečių žurnalistą, tvirtinantį, kad žino visas svarbiausias su sąmokslu susijusias smulkmenas.

Per dvidešimt minučių Haresas atvyko į nuomojamą vyro butą. Tačiau priešai jau buvo

spėję pasidarbuoti. Vyriškis dingo. Buvo pagrobtas.

Nuo tos akimirkos Haresas nė karto nesusvyravo, kol atsekė grobikų pėdsakais į šią atokią vietą. Jis neabejojo dėl negailestingojo Al Osaibių patriarcho nurodymų. Išpešti iš vyro informaciją, o paskui leisti dykumai jį pasigviešti drauge su paslaptimis.

Šios priežasties pakako, kad Haresas būtų čia. Niekas jo tarnybos metu nebus neteisingai nuskriaustas Zohaido žemėje. Net jei to asmens tikslas – sužlugdyti Al Šalanus. Net jei tai kažkoks Tidžėjus¹ Berkas.

Tidžėjus Berkas. Tas vyras – tikra mįslė. Duomenų bazėse Haresas turėjo naujausią informaciją apie kiekvieną žurnalistą pasaulyje. Jis atidžiai visus sekė, kadangi jie valdė galinčiausią ginklą – žiniasklaidą ir negailestingą jos poveikį pasauliniams pokyčiams ir viešajai nuomonei.

Tačiau Tidžėjus Berkas praslydo pro jo radarą. Nuo tada, kai Haresas išgirdo apie šį žurnalistą, nutiko neregėtas dalykas. Jam apie tą vyrą nepavyko sužinoti nieko. Tarsi Tidžėjus

¹ Tidžėjus – T. J. (Čia ir toliau – vert.past.)

Berkas būtų atsiradęs tą akimirką, kai prieš savaitę atvyko į regioną.

Haresas rado tik vieną užuominą apie Tidžėjų Berką, kuris kažkada lankėsi regione, – amerikietį informacinių technologijų specialistą, dirbusį tarptautinėje įmonėje Azmahare. Tačiau tas vyras kiek daugiau nei prieš metus grįžo į Valstijas. Po kelių mėnesių jį nuteisė už sukčiavimo ir grobstymo nusikaltimus, įvykdytus gyvenant Hareso regione. Dabar jis atlikinėjo penkerių metų bausmę maksimalaus saugumo įkalinimo įstaigoje ir prieš kelias valandas tebebuvo savo kameroje.

Šis Tidžėjus Berkas tikriausiai pasinaudojo vardu arba išgalvojo savo vardą, kuris sutapo su tikro asmens tapatybe.

Todėl Haresui piršosi viena išvada. Tas vyras tikriausiai šnipas. Ir dar labai slapus – nuo Hareso tinklų nuslėpė savo kilmę, veiksmus ir ryšius.

Tačiau Haresas išgelbės Tidžėjų Berką, net jei pasirodys, jog tai pats velnias. Nugabenęs į saugią vietą išpeš jo turimą informaciją. Jei tos žinios apie tai, ko jis viliasi, ko bijo, išsiaiškins, kokios neįmanomos kainos vyras ketino prašyti už neįkainojamą informaciją, ir ją padvigubins. Tuomet padarys viską, kas jo galioje, ir

užtikrins, kad vyriškis jos pakartotinai neparduotų.

Sargybiniai jau snūduriavo priešais laužą. Haresas parodė signalą Munsurui, savo pavaduotojui. Tada Munsuras perdavė įsakymą prieš laikrodžio rodyklę Jazidui, esančiam pietinėje trobelės pusėje, o pastarasis perdavė Mohabui vakarinėje pusėje.

Jie vienu metu dukart iššovė strėlytes su raminaisiais, pakirsdami jiems paskirtus sargybinius.

Haresas atsistojo ant kojų. Po kelių sekundžių jis jau šoko per susmukusius sargybinių kūnus ir be garso nusileido ant akmeninių laiptų, vedančių prie trobelės durų. Kiti būrėsi prie jo.

Jis apsikeitė su vyrais trumpu linktelėjimu, nykioje amžino kaip laikas žvaigždžių spindesio ir nepastovios laužo liepsnos šviesoje matydamas tik įtemptus jų žvilgsnius. Jie susidoro su bet kokiais netikėtumais. Jis eis tiesiai prie taikinio.

Haresas stumtelėjo duris. Jos girgždėdamos perskrodė tylą ir atsilapojo.

Jo žvilgsnis aprėpė blausų vidų. Berko čia nebuvo. Yra kitas kambarys. Tikriausiai jis ten.

Haresas patraukė suklypusių durų link ir pažū jas pravėrė.

Į jį atsigręžė lieknas trumpabarzdis vyras dygsniuotu smėlio spalvos švarku.

Jų akims susitikus akimirka ištįso.

Blausioje šviesoje Haresas net dusyk pažvelgė paveiktas vyro žvilgsnio, kuris, rodėsi, spjaudėsi elektriniu mėliu. Tačiau tai ne viskas. Jis tarytum švytėjo prietemoje tiek dėl tviskančio įdegio, tiek dėl stubbinančių veidų supančių žvilgančių auksinių plaukų.

Kitą akimirką Haresas atplėšė žvilgsnį ir įvertino situaciją. Jis vonioje. Berkas ja nesinaudojo. Ketino pasprukti. Jau buvo pravėręs šešių pėdų aukštyje esantį langą net ir priekyje surištomis rankomis. Haresas neabejojo, jog grobikai nebūtų padarę tokios klaidos ir taip jų surišę. Vadinasi, vyras buvo ganėtinai lankstus, kad perkeltų rankas ten, kur galėtų jas panaudoti. Dar minutė ir jis būtų pasprukęs.

Akivaizdu, kad jis nežinojo, jog nėra kur sprukti. Vežamas tikriausiai buvo be sąmonės arba užrištomis akimis. Tačiau sprendžiant iš to, ką matė Berko akyse, Haresas galėjo lažintis, kad jis būtų bandęs bėgti nepaisydamas nieko. Šis vyras verčiau norėtų būti nušautas į

nugarą bėgdamas, nei į veidą meldamas pasigailėti. Jis ne tik apskrus. Jis sumanus, bebaimis.

Ir bus negyvas, jei Haresas jo iš čia neišves.

Haresas neabejojo, kad jo grobikai veikia nužudytą tą vyrą ir netektų jo galvoje esančios informacijos, nei leistų jai pakliūti Al Šalanams į rankas.

Pastebėjimas privertė imtis veiksmų. Haresas šoko ir čiupo vyro ranką. Galėjo prisiekti, kad kitą akimirką jam pro dantis praskriejo raketa ir sprogo už akiduobių. Prireikė kelių sekundžių, kol susivokė, kas nutiko.

Vyras jam trenkė.

Vis dar pusiau apakintas Haresas pasitelkė kitus pojūčius ir pasilenkė, kad išvengtų pasi pylusių vyro smūgių. Haresas vėl jį puolė ir apglėbė stipriai kaip lokys. Neturėjo laiko asmeniškiau prisistatyti kumščiams, kuriuose glūdėjo toks netikėtas smūgis.

Vyras rangėsi jo glėbyje nuožmiai tarsi tornadas ir vos neištrūko.

- Liaukis muistytis, kvaily, - sušnypštė Haresas. - Atėjau tavęs išgelbėti.

Regis, vyras nesuprato Hareso žodžių dėl jo burną dengiančio gobtuvo. Arba juo nepatikė-

jo. Jis vienu metu taip spyrė Haresui į kairę blauzdą, kad net kaulai subraškėjo, ir smūgiavo keliu. Haresas vos išvengė paskutinio luošinančio smūgio, stebėdamasis Berko mitrumu ir greičiu ir dar labiau jį spausdamas. Šis daug mažesnis liesas vyras neleistų taip lengvai jam išsisukti, jei galėtų naudoti abi rankas ir turėtų daugiau erdvės.

Haresas nusitraukė nuo burnos audeklą ir prispaudė vyrą prie nelygios akmeninės sienos dilbiu slėgdamas jam gerklę, kad liautųsi priešinęsis, pakeltų veidą ir vėl pažvelgtų jam į akis.

Haresą vėl nukrėtė srovė, kai tos žvilgančios akys pažvelgė į jo, o įkalintas vyro kūnas ėmė kunkuliuoti iš neklusnumo ir panikos.

Haresas nusipurtė jį išblaškusių pojūčių ir tvirtiau prispaudė Berką.

- Neversk manęs tavęs išjungti ir išnešti kaip maišą purvinių skalbinių. Neturiu laiko tavo paranojai. Dabar daryk kaip liepsiu, jei nori ištrūkti iš čia gyvas.

Jis nelaukė, kol vyras sutiks. Bet tą sekundę prieš atsitraukdamas pamanė išvydęs, kaip baimingas priešiškumas Berko akyse sušvelnėjo. Šį pastebėjimą Haresas nustūmė šalin, kad

apsvarstytų vėliau, ir ėmė tempti Berką ten, pro kur atėjo.

Šūvių papliūpos perskrodė naktį ir sustabdė jį.

Tikriausiai atvyko pastiprinimas. Hareso širdis plakė kaip pašėlusi iš noro bėgti padėti savo vyrams. Tačiau negalėjo. Jie visi sutiko žinodami, kad svarbiausias dalykas – sugauti taikinį. Visa kita – įskaitant ir asmenis – galima paaukoti.

Jausdamas, kaip kraujas vienu metu verda ir stingsta, jis atsisuko į Berką. Jie turės pasi- naudoti atsarginiu keliu, kuriuo įkaitas jau pasirūpino.

Vyras jį aplenkė ir sukosi atgal. Haresas nuo ginklų laikiklio, pritvirtinto prie šlaunies, nusitraukė durklą, perpjovė Berko pančius, įsidėjo ginklą atgal, paskui pasilenkė, kad pakeltų vyriškį ir padėtų išlipti pro langą. Tuomet vyras padarė dar vieną keistą dalyką. Jis pašoko iš stovimos padėties tarsi katė ir akimirką įsikibo į atbrailą šešių pėdų aukštyje, kol įgavo jėgos persimesti pro angą. Jis tai atliko vienu sklandžiu judesiu. Po sekundės Haresas išgirdo savitą žmogaus, kitoje pusėje nukrentančio ant žemės ir nusiritančio žeme, garsą....